

Prædiken søndag d. 20. januar 2019.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 2,1-11 & 1 Kor 12,1-13

Guds gaver - Nåde-gaver/Åndens gaver

I dag skal vi tale om noget af det, som vi som fællesskab måske udfordres af, for vi har ikke talt meget om det. Vi skal tale om de mere karismatiske udtryk for tro, som helt klart udfordrer vores rationelle tilgang til tilværelsen.

Vi vil gøre det, fordi vi taler om Guds gaver og her er Åndens gaver givet af Gud til os. Jeg tror ikke, man kan beskrive Metodistkirken i Odense som en karismatisk kirke. Men det betyder ikke, at jeg ikke tror, at Åndens gaver er givet til vores fællesskab.

Den anden grund til at vi skal tale om det er, at hele Danmark taler om det på grund af tv-dokumentaren "Guds bedste børn," hvor vi ser vældigt karismatiske udtryk for tro komme til udtryk.

I udsendelsen vælter det adskillige gange over i reelt misbrug og manipulation, hvor jeg som præst må sige klart fra. Det er ikke alt sammen er fra Gud.

Ikke destomindre har vi passager i vores bibel, som taler om disse ting, og jeg ved ikke med dig, men det kan udfordre mig.

Men lad os begynde med en måske dagligdags begivenhed, nemlig et bryllup. De fleste af os kender historien om brylluppet i Kanaan ret godt, og vi ved, at Jesus laver vandet om til vin. Det er jo en fin historie, og jeg tror at alle præster, som er gæster til bryllupper, har

2 af 8

fået lov til at høre lidt for den historie. Det er virkelig en af de historier fra bibelen, som folk i almindelighed kender.

Men et lille dyk ned under overfladen på den historie, og så må du selvom, det er ned under vandets eller ned under vinens overflade.

Jeg lægger mærke til i vers 10 at skafferen efter at have smagt den nye vin, bebrejder brudgommen, at han har gemt den gode vin til sidst. Vi skal se, at med Jesus i selskabet er der mere godt i vente. I det er også et evighedsperspektiv. Den gode vin venter os.

Desuden skal vi også lægge mærke til, at det som for os kan virke som en ret ligegyldig historie, faktisk er taget med hos Johannes.

Alene det er væsentligt. Vi skal huske, når vi læser bibelen, at den kommer af en mundtlig tradition, så alt overflødigt fedt er skåret af.

Den ligger her som en begyndelse på alt det som skal til at ske i historien om Jesus. Nu er tonen slået an. Vi ser det i vers 11, vand til vin er begyndelsen på tegn, og herlighed, så disciplene troede på ham.

Så jeg slår lige fast: Vand til vind, tegn, undere og helbredelser, som vi ser masser af steder i den videre læsning, er noget normalt forekommende. Det er tegn på at Guds rige er tilstede, at himlen er åben.

I søndags talte vi om dåben som Guds gave, og at himlen er åben i dåben. Samtidigt sagde vi klart at dåben er indledningen til et liv i tjeneste.

Al snak om nådegaver skal ses i lyset af det, nemlig at det er gaver som er givet, ikke for at den enkelte kan sole sig i det, men fordi de kan bruges i tjeneste for Guds rige.

En del af os har set nådegaver i funktion, og jeg er sikker på, at vi har oplevet det som måske underligt, men helt ok. Og jeg er lige så sikker på at nogle af os har oplevet f.eks. tungetale som fik os til at tænke er det virkelig OK det her.

Om ikke andet har rigtigt mange i Danmark set mennesker bede i uforståeligt sprog i TV. Tungetalen er en af de mere kontroversielle nådegaver, og der er menigheder i vores land, hvor man har understreget at det at tale i tunger er et vidnesbyrd om at man ikke bare var døbt med vand, men med Helligånden. Med andre ord, vil der være et massivt pres for at finde på et sprog, som anvendes i bøn.

Det pres er ikke her. Men nådegaverne er også gaver, som er givet os. Det er dog ikke udøvelsen af de mere højlydte af dem, der præger vores fællesskab, men vi ser på dem alligevel.

Der hvor vi slår ned er i **1. Korintherbrev 12,1-13**

Lige et par ord om, hvor vi er henne i Bibelen. Korintherbrevene er der stort set enighed om, at de er skrevet af Paulus. De er skrevet til en konkret menighed i Korinth. En menighed i Grækenland, som Paulus tidligere har tilbragt et par år hos. Det er altså en menighed han kender rigtigt godt. Det er ca. tre år siden Paulus rejste videre, man mener, at han er ude på det vi kender som hans tredje missionsrejse. Da han skriver til Guds

4 af 8

menighed i Korinth¹ fra Efesos, og nu er vi omkring år 55. Vi skal lige huske, at der ikke endnu er skrevet nogen af evangelierne. Så vi er der, hvor alle ideer og principer om, hvordan det her kirke noget skal fungere, er helt nyt.

Det er nok hovedårsagen til at Paulus, netop fordi disse konkrete breve er skrevet ned og ikke mindst bevaret for eftertiden, bliver så toneangivende for, hvordan dette med kirke hænger sammen.

Paulus skriver her til en kirke, som har problemer. Problemerne opstår fordi menigheden har mistet det fokus, som Paulus gav dem nemlig et fokus på historien om Jesus Kristus som korsfæstet og opstanden.

Nu var de optaget af forskellige grupperingers indflydelse, af seksuelle udskejelser i menigheden, af retssager mellem dem, Kan en gift mand leve sammen med en kvinde, der ikke tror på evangeliet? Kan man spise offerkødet fra templet? Skal kvinderne have tørklæde på? De skændes om nadveren og ja, så skændes om åndens gaver et af de emner som diskuteres i den meget diskussionslystne menighed.

Det her med åndens gaver kan se stort ud, fordi det det, man ser på tv, fordi det er de her mirakuløse ting, som fylder, hvis vi oplever det. Og ikke mindst fordi det af visse religiøse ledere bruges til at skabe opmærksomhed om sig selv frem for på Jesus.

Hermed er vi tilbage i Korinth ved en menighed, som er druknet i internt fnidder og har glemt hvad det hele

¹ 1. Kor 1,2-3

handler om, nemlig fokus på Jesus Kristus som korsfæstet og opstanden.

Det er ikke det samme som at åndens gaver ikke er vigtige. Det vigtigt er, at de ikke er omdrejningspunktet for en menighed, derfor giver Paulus sig også tid til ikke at holde menigheden hen i uvidenhed.²

Paulus fornægter ikke at overnaturlige ting kan ske. Det skete allerede før de blev kristne og tilbad forskellige hedenske guder.

Men det afgørende er, at nu sker det i Jesu navn. Det er en afgørende forskel, for så peger det det rigtige sted hen.

Vi kan kun sige Jesus er Herre, når Helligånden er med, og så er Jesus Kristus i fokus, som han skal være.

Så går Paulus ellers igang med sin opremsning. Men inden da, slår han fast at uanset, hvilken nådegave man måtte have, så er Ånden den samme og den ene gave har ikke mere status end den anden. Samt at gaverne er givet hver enkelt til fælles gavn. Det sidste er utroligt vigtigt.

Så lister Paulus op:
At meddele visdom
At meddele kundskab
Helbredelser
Mægtige gerninger

² JF. 1. Kor 12,1.

Profetisk tale

Evnen til at bedømme ånder

Tungetale, samt bedømmelsen af tungetale

Det er listen i 1. kor. Der findes flere lister f.eks. i Rom 12,3-8. Her er rækkefølgen lidt en anden og ikke helt de samme.

I Efeserbrevet findes måske den mest kendte liste, men her er vi mere over de forskellige tjenester, men igen det er tjenester til gavn for fælleskabet udført i Åndens kraft. I Ef. 4,11-13 ser vi at nogle er apostle, profeter, evangelister, hyrder og lærere. APEST.

Der er sammenfald og forskelle mellem listerne. For mig at se, er det helt klart i Ny Testamente, at der tales om tjenester, som kobles helt og aldeles sammen med Helligånden og at de er til fælles gavn.

Det vi ser med listerne her, og med brylluppet i Kanaan er, at kristen tro er ikke kun en intellektuel øvelse. En sund tro vil til tider udfordre vores rationelle tilgang til tilværelsen. I Danmark og i Metodistkirken i særdeleshed, er vi blevet utroligt gode til at fremme en intellektuel tilgang, og jeg tror faktisk, at vi kan have godt at lidt mere åbenhed over for den åndelige side at tilværelsen.

Jeg tror - eller jeg ved - at der er mennesker i vores kirke, som beder med tungetale. Jeg ved at vi har oplevet, at vi har bedt for syge, og de er blevet raske. Jeg ved at mennesker har haft noget på hjerte, som de har overbragt et andet menneske og at det blev en stor hjælp.

7 af 8

Jeg tror Guds gaver er virksomme også i vores menighed. Personligt synes jeg, at det er et sundhedstegn, at Guds gaver er virksomme, men vi lægger ikke videoer på Facebook og har ikke behov for at gøre det. For det er ikke omdrejningspunktet.

Jeg tror, man med stor rimelighed kan udvinde listerne og faktisk gøre dem mere jordnære. Jeg vil mene at Guds gaver kommer til udtryk, der hvor vi tjener hinanden og Guds rige.

Jeg vil hævde, at spille, synge, bede, være gæstfri, den gode samtale, omsorg med udgangspunkt i den man har omsorg for, deltagelse i gudstjeneste alt sammen er mere end handlingen selv.

Med andre ord, nådegaverne - evnen til at tjene - er givet til os alle.

Spørgsmål et er om vi alle har frimodigheden til at pakke den ud og tage det, der er vores bidrag, vores gave om du vil, i brug.

Nådegaver, evnen til at tjene er lidt som at få et kreditkort. Det kan mere end det ser ud til, og rigtigt brugt kan det være meget meget nyttigt.

Et kreditkort kommer med posten. Man får en kode, så det er knyttet til dig. Men før det virker, skal man aktivere det.

Jeg vil gerne, at vi tør være mere frimodige til at tage mod de gaver Gud giver, og at vi tør aktivere de gaver, som vi hver især er givet.

8 af 8

Jeg tror vi på den måde kan være en rigtig fin gave ikke bare til os selv, men til Odense, med fokus på Jesus som korsfæstet og opstanden.

Amen.

Salme: Jeg kan ikke nævne dem alle.